

Phần 12

Chương 56

Chiếc Chìa Khóa Bị Biến Mất

Tình huống gây chú ý này khiến cho Cố Thất Hải bắt đầu suy nghĩ miên man.

Cố Thất Hải nhớ đến quyển tiểu thuyết trinh thám lúc trước cô xem qua, trong đó có một đề tài khá lạ là “Biệt thự Bạo Phong Tuyết” nói chung là nói về một nhóm người xa lạ ngẫu nhiên vô tình bị nhốt lại trong tòa biệt thự bị phong tỏa lại trên núi, không thể liên lạc được với bên ngoài, đồng thời cũng không thể rời khỏi biệt thự, mà bên trong tòa biệt thự lại có một kẻ sát nhân, dần dần cướp đi tính mạng của từng người trong biệt thự, về sau thì mọi người bắt đầu quay sang nghi ngờ lẫn nhau.

Cố Thất Hải càng nghĩ lại càng cảm thấy sợ, nhưng mà cô cũng tự an ủi mình, trong truyện “Biệt thự Bạo Phong Tuyết” kia, ngoài những tình tiết giết người ghê rợn, còn có một thám tử luôn cố gắng điều tra ra sự thật, thám tử này dựa vào những manh mối có lợi để suy luận và cuối cùng là bắt được hung thủ thật sự.

Mà ở đây cũng có một thám tử rất xuất sắc, là động lực, cũng là người mà cô tin tưởng nhất.

Sau khi phát hiện ra thi thể của Dương An Linh, Mã Tu Hòa cũng không chạy qua chạy lại để báo cảnh sát như mọi người, anh vẫn ở lại căn phòng màu lục của Dương An Linh để tìm kiếm manh mối, để giữ nguyên hiện trường gây án, thi thể của Dương An Linh vẫn được đặt úp sấp trên sàn nhà, khi Cố Thất Hải đi vào, Mã Tu Hòa đang đeo bao tay kiểm tra hành lý của Dương An Linh.

Cố Thất Hải và Mã Tu Hòa đều hiểu, tình huống lúc này là mọi người không thể không ở lại biệt thự, mà Mã Tu Hòa cũng không có chút ngạc nhiên nào, anh chậm chạp nói: “X đã ra tay, sao còn có thể để cho “đàn môi” này chạy thoát dễ dàng thế được?”

Cố Thất Hải nhìn quanh, so với phòng trắng của cô, phòng màu lục của Dương An Linh quả nhiên là cao cấp hơn hẳn, phòng màu lục được trang hoàng đẹp đẽ, có đầy đủ các vật dụng trong phòng, ngay cả rèm cửa cũng làm từ loại vải cao cấp. Cùng sống dưới cùng một mái nhà, cô thật sự không ngờ lại có thể có cách đối xử khác một trời một vực như vậy.

Nhưng mà Cố Thất Hải liền gạt chuyện không liên quan này sang một bên, cô hoàn hồn, hỏi Mã Tu Hòa: “Có đúng là X đã giết chết Dương An Linh không?”

“Theo tình huống bây giờ, anh cũng không chắc chắn một trăm phần trăm X có phải là hung thủ hay không, như anh đã nói rất nhiều lần, khi điều tra, kiêng kỵ nhất chính là tâm lý chủ quan, cho nên trước khi bắt được X, chúng ta vẫn nên xử lý vụ án này như các vụ án bình thường.”

Cố Thất Hải cũng đồng ý với quan điểm của Mã Tu Hòa, cô thầm chuẩn bị tâm lý một lúc lâu rồi mới đưa mắt nhìn về phía thi thể Dương An Linh nằm trên sàn nhà. Lúc đầu khi mới phát hiện ra thi thể của Dương An Linh, cô không dám nhìn, bây giờ mặc dù vẫn còn sợ hãi, nhưng cô vẫn tự ép bản thân mình phải vượt qua nỗi sợ hãi này.

Cố Thất Hải quan sát thi thể Dương An Linh một lúc lại hỏi Mã Tu Hòa: “Khi chúng ta phá cửa, cửa sổ trong phòng đều đã được khóa kĩ càng, vậy hung thủ đã ra tay sát hại Dương An Linh thế nào?”

Mã Tu Hòa vẫn lục lợi hành lý của Dương An Linh, không nhanh không chậm đáp: “Sự thật đã chứng minh, đọc nhiều tiểu thuyết trinh thám quá cũng không phải là chuyện tốt, chúng sẽ cố định suy nghĩ của em lại. Trên đời này không tồn tại nhiều “mật thất giết người” đến thế đâu, muốn mở một cánh cửa đang đóng chặt ra, dùng cách đơn giản nhất là được.”

Cố Thất Hải vẫn còn đang hoang mang, Mã Tu Hòa cười cười hỏi cô: “Giả sử em muốn đến tìm anh, nhưng anh lại đóng chặt cửa phòng, vậy thì em sẽ làm gì?”

Cố Thất Hải buột miệng: “Gõ cửa, gọi anh ra mở.”

Mã Tu Hòa nhíu mày, “Chẳng phải đáp án đã ở ngay trước mắt rồi sao?”

“Ý anh là... Dương An Linh tự mở cửa để hung thủ vào giết cô ấy?”

“Tất nhiên, nhưng khi Dương An Linh mở cửa, cô ấy không hề biết mục đích của đối phương là muốn giết cô ấy, cô ấy chỉ vô tình tự dẫn sói vào nhà thôi.”

“Cô ấy sẽ dễ dàng mở cửa cho hung thủ vào phòng đến vậy sao?” Cố Thất Hải tự đặt mình vào hoàn cảnh của cô ấy, nếu nửa đêm đột nhiên có người gõ cửa phòng mình, cô nhất định sẽ không ngoan ngoãn mà mở cửa ra, “Không lẽ, hung thủ là người cô ấy cho rằng không có khả năng gây hại, hoặc là người mà cô ấy không đề phòng?” Cố Thất Hải nhanh chóng chọn ra hai cái tên, “Từ Lập! Vì cậu ta là bạn trai của Dương An Linh, nên Dương An Linh căn bản là không hề đề phòng cậu ta, còn có Khúc Thi Thi nữa, cô ấy cũng là phụ nữ, Dương An Linh sẽ cảm thấy cô ấy không làm hại được mình.”

“Anh rất vui vì em đang có tiến bộ, suy luận của em rất tốt, nhưng đáng tiếc, ở tình huống này, suy luận ấy không hề chặt chẽ. Trừ Từ Lập và Khúc Thi Thi ra, đổi lại là người khác trong tòa biệt thự này đến gõ cửa, chỉ cần nói một câu, Dương An Linh cũng sẽ vẫn mở cửa.”

“Câu nói gì mà thần kì như vậy?” Cố Thất Hải bất giác liên tưởng đến câu thần chú vạn năng “Vùng ơi mở cửa ra” trong mấy câu chuyện cổ tích.

“Tôi biết cách để thắng cuộc thi này.”

Cố Thất Hải giật mình, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Dựa vào biểu hiện của Dương An Linh, và cả một câu cực kì tự tin “Mục tiêu của chúng tôi chính là tiền thưởng của cuộc thi” trong màn giới thiệu ở nhà ăn hôm qua, có thể thấy được đây là một cô gái rất hiểu thắng nhưng lại có chút ngây thơ.

Khi cô đang một lòng nghĩ đến cách để lấy được tiền thưởng của cuộc thi, nếu hung thủ thật sự gõ cửa và nói với cô ấy rằng mình biết tin tức về cuộc thi, người ngây thơ như cô ấy nhất định sẽ nghĩ rằng người đó nói thật, rồi chủ động mở cửa ra để cho hung thủ vào phòng của mình.

Đây là cách gây án đơn giản và hiệu quả nhất, nhưng Cố Thất Hải vẫn có một chỗ nghĩ không ra.

“Vậy sau khi hung thủ giết Dương An Linh xong, thì làm thế nào để có thể biến căn phòng màu lục thành hiện trường kín?”

Mã Tu Hòa không trả lời vấn đề của Cố Thất Hải ngay, cho đến tận khi anh dừng việc lục lọi, tháo găng tay ra, khoe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Cũng là một cách làm rất đơn giản.”

Cố Thất Hải khó hiểu nhìn anh, trước mặt anh đang bày ra hành lý của Dương An Linh, bên trong đó có quần áo, đồ trang điểm, sạc điện thoại, giấy mời, bản đồ... Cố Thất Hải nhìn những thứ rất bình thường này, từ từ, trong đầu cô chợt hiện ra một thứ.

“Thiếu mất chiếc chìa khóa.” Cô nói nhẹ.

Sau khi phân chia phòng xong, Cố Thất Hải vừa bước vào phòng trắng liền thấy ngay một chiếc chìa khóa màu trắng trên tủ đầu giường, mà Mã Tu Hòa và Hà Diễm cũng thế. Nhưng vừa rồi Mã Tu Hòa đã tìm ở hành lý của Dương An Linh và mỗi góc của phòng màu lục nhưng cũng không tìm thấy chiếc chìa khóa màu lục nào cả.

“Đúng vậy, hung thủ sau khi giết Dương An Linh, liền cầm chiếc chìa khóa màu lục của cô ấy, khóa cửa lại từ bên ngoài rồi rời đi. Cho nên từ đầu tới cuối, hiện trường án mạng vẫn là một gian phòng kín.” Mã Tu Hòa thông thả nói.

“Vậy thì chỉ cần tìm ra chìa khóa nằm trong tay ai, là có thể xác định được ai là hung thủ?” Cố Thất Hải bỗng nhiên nói, “Không đúng, nếu em là hung thủ, em sẽ chẳng dại gì mà mang theo vật chứng như vậy bên người... Chẳng lẽ manh mối này đến đây là liền bị chặt đứt sao?”

“Muốn khoan vùng được hung thủ, trừ vật chứng ra, động cơ phạm tội cũng rất quan trọng. Em thấy nguyên nhân hung thủ muốn giết Dương An Linh là vì gì?”

“Tiền?” Tuy nói vậy, nhưng Cố Thất Hải cũng không đồng ý với động cơ này lắm, “Chẳng lẽ là vì tiền thưởng của cuộc thi này sao? Chỉ vì thế mà ra tay giết một người tình cờ quen biết sao?”

“Tình cờ quen biết? Em thật sự cho rằng những người ở tòa biệt thự này, toàn bộ là trùng hợp được gọi đến đây sao?”

“Ý anh là... Những người này đều quen nhau sao?”

“Quen hay không, không quan trọng, quan trọng là, trừ chúng ta ra, đa số những người ở trong biệt thự này, dường như đều có một mối liên hệ nào đó mà họ không muốn cho ai biết. Đêm qua, khi biết biệt thự này có tên là biệt thự cầu vòng, một số người có phản ứng rất dữ dội, có lẽ phía sau cái tên này còn có bí mật quan trọng gì đó.”

Cố Thất Hải vừa nghe vừa lấy một quyển sổ ra, ghi lại mấy lời suy luận quan trọng của Mã Tu Hòa - “Hành động một: Tìm ra hàm ý của tên biệt thự cầu vòng.”

Lúc này giọng Mã Tu Hòa lại vang lên: “Thật ra đêm qua còn có một chuyện nữa khiến anh phải để ý đến.”

Cố Thất Hải dừng bút, nói: “Bánh ngọt.”

Mã Tu Hòa mỉm cười: “Đúng vậy.”

Cố Thất Hải lại viết tiếp, Mã Tu Hòa nói chậm hơn một chút để phối hợp với cô: “Sau khi chiếc bánh ngọt có hình dạng kì quái kia xuất hiện, Từ Lập đã rất sợ hãi thốt ra câu ‘chiếc bánh ngọt này, giống hệt tình cảnh năm đó’. Tiếp theo, chúng ta nên đi hỏi xem, ‘tình cảnh năm đó’... rốt cuộc là tình cảnh như thế nào.”

Chương 57

Người Tiếp Theo

Có một phát hiện không giống như phát hiện.

Vào lúc chạng vạng, Tần Châu và Khúc Thi Thi phụ trách làm bữa tối phát hiện ra trong tủ lạnh có một chiếc chìa khóa màu xanh, đối chiếu xong, có thể xác nhận được chiếc chìa khóa ấy chính là chiếc chìa khóa đã mất của phòng màu lục.

Điều này lại càng chứng minh được hung thủ chính là người đang ở trong tòa biệt thự.

Mã Tu Hòa giấu đi chuyện về X, nói tất cả những suy luận về cái chết của Dương An Linh với mọi người trong biệt thự, dường như tất cả mọi người đều chăm chú nghe lời suy luận của Mã Tu Hòa, nhưng Cố Thất Hải để ý, chỉ có Từ

Lập vẫn luôn cuộn mình ở một góc, dáng vẻ khiếp sợ, có vẻ như không nghe nổi lời Mã Tu Hòa nói dù chỉ là một chữ.

Dù thế nào, một vụ án mạng diễn ra ở gần mình, hơn nữa nạn nhân còn là bạn gái của mình, biểu hiện của Từ Lập như vậy hoàn toàn có thể lý giải được. Cố Thất Hải đến trước mặt Từ Lập, nhẹ giọng hỏi: “Cậu có khỏe không?”

Từ Lập ôm đầu, cả người run lên, Cố Thất Hải cúi sát xuống người cậu thì nghe thấy cậu thều thào: “Nhất định là cô ấy đang báo thù... Nên làm gì tiếp đây...”

Cố Thất Hải hỏi tiếp: “Báo thù? Cậu nói là ai đến báo thù? Vì sao lại báo thù cậu?”

Từ Lập ngẩng mạnh đầu lên, nắm lấy vai của Cố Thất Hải, lắc mạnh, “Lô Thái Hồng! Tôi xin cô, hãy tha cho tôi đi... Tôi thật sự không cố ý hại chết cô!”

Hành động kích động của Từ Lập cũng kinh động đến những người xung quanh, tất cả mọi người đều nhìn về phía này, Cố Thất Hải đang muốn hỏi chuyện tiếp, nhưng Tào Tân Lỗi lại quát lớn: “Từ Lập, cậu đang nói nhảm gì đây?”

Từ Lập sững người lại, từ từ hoàn hồn. Cậu nhìn Cố Thất Hải đang đứng trước mắt, nhìn sắc mặt của những người đang trong nhà ăn, toàn thân liền mất hết sinh khí, ngồi phịch xuống chỗ ngồi, không nói thêm bất kì câu nào nữa.

Hà Diễm nhẹ nhàng đến đỡ Cố Thất Hải, “Em không sao chứ?”

Thật ra hai bả vai của Cố Thất Hải đang rất đau, nhưng cô vẫn lắc đầu. Có một thứ cô còn để ý hơn cả nỗi đau trên vai, đó là cái tên mà Từ Lập vừa thốt ra. Lô Thái Hồng⁽¹⁾.

Cố Thất Hải quay đầu lại nhìn Mã Tu Hòa, dường như anh cũng đang nghĩ giống cô, nhưng trước mắt cô không thể hỏi kĩ hơn được. Mã Tu Hòa nói với mọi người: “Dù thế nào đi chăng nữa, trong tình huống chưa biết hung thủ là ai, tôi đề nghị trước khi có biện pháp xuống núi, tất cả mọi người nên ở cùng nhau, giám thị lẫn nhau.”

“Tôi phản đối.” Khúc Thi Thi nói luôn, “Bây giờ ở đây có một hung thủ giết người, tôi không thể tin tưởng bất kì ai được, để cho tôi lo lắng mà ở cùng mấy người, chẳng thà để tôi về phòng, tự bảo vệ mình còn hơn, dù sao cũng chỉ cần khóa kĩ cửa, không để cho ai vào phòng là được.”

Tần Châu đang im lặng cũng giơ tay, “Tôi cũng nghĩ vậy, ở một mình tôi vẫn thấy yên tâm hơn.”

Tào Tân Lỗi, Lô Xương, Nguyễn Thiệu Đông, Trương Nhân Quân cũng đồng ý với ý kiến của Khúc Thi Thi, không hỏi ý kiến của những người khác bọn họ đã đứng lên, kéo nhau về phòng.

Sau đó không lâu Thượng Dũng cũng đứng lên, vỗ vỗ vai Mã Tu Hòa: “Theo kinh nghiệm điều tra nhiều năm của tôi, suy luận mà cậu đưa ra rất tốt, rất hợp lý, nhưng sự thật thì không như vậy.”

Mã Tu Hòa quay đầu nhìn anh ta, hỏi: “Khi gặp chuyện ngoài đời mà không đúng với lý tưởng của anh, thì ngài cảnh sát đây sẽ xử lý thế nào đây?”

“Vứt bỏ lý tưởng, chấp nhận sự thật.”

Mã Tu Hòa nửa cười nửa không, lùi vài bước ra sau. “Được.”

Thượng Dũng kinh ngạc đánh giá lại Mã Tu Hòa, trong ánh mắt ấy còn có chút tán thưởng, có chút hàm ý, rồi anh ta xoay người đi lên lầu.

Phía bên kia, Cố Thất Hải đang hỏi thăm Từ Lập: “Cậu có ở cùng với chúng tôi không?”

Từ Lập đang thất hồn phách lạc nhìn bốn phía mới phát hiện ra trong nhà ăn chỉ còn có bốn người, cậu kích động hét lên một tiếng rồi lao đảo chạy lên lầu.

Cố Thất Hải có chút cô đơn, cô cầu cứu Hà Diễm và Mã Tu Hòa: “Vậy, giờ chúng ta nên làm gì đây?”

Giọng nói Mã Tu Hòa có chút bất đắc dĩ: “Giờ chỉ còn có ba chúng ra, ở cùng một chỗ cũng không có tác dụng giám thị nhau, ngược lại còn có thể khiến người khác nghĩ sinh nghi về mối quan hệ của chúng ta, đêm này chúng ta tạm thời trở về phòng như lời của Khúc Thi Thi, nhưng mà phải thật cẩn thận, trước khi trời sáng, không được mở cửa cho bất kì ai.”

Cố Thất Hải và Hà Diễm gật đầu, đứng dậy rời đi.

Đúng lúc Hà Diễm đi qua người Mã Tu Hòa, Mã Tu Hòa nói nhỏ: “Ngộ nhớ xảy ra chuyện gì, cậu nhất định phải bảo vệ cô ấy cho thật tốt.”

Hà Diễm giật mình, Cố Thất Hải đi ra xa khỏi hai người, cho nên cô không nghe được lời nói của Mã Tu Hòa.

Lời của anh, rõ ràng là chỉ nói với Hà Diễm.

Hà Diễm quay đầu lại nhìn Mã Tu Hòa, vẻ mặt anh bình tĩnh, giống như đang nói chuyện “trời hôm nay đẹp quá” vậy.

Khiến Hà Diễm để ý nhất chính là câu: “Ngộ nhớ xảy ra chuyện gì” của Mã Tu Hòa, giống như anh đã đoán trước được sau này sẽ có chuyện xấu xảy ra, nên anh quyết tâm đẩy mọi người ra xa để một mình mình ở lại.

Rốt cuộc là chuyện kinh khủng đến cỡ nào mới có thể khiến cho Mã Tu Hòa phải lừa cả Cố Thất Hải? Thậm chí còn giao người mình yêu thương nhất cho cậu?

Hà Diễm vừa định đặt câu hỏi, Mã Tu Hòa lại nói tiếp: “Đồng ý với tôi.”

Cố Thất Hải ở đằng trước dường như nhận ra điều gì, quay đầu lại: “Hai người đang nói gì đấy?”

Thấy Cố Thất Hải có ý định quay đầu lại, Hà Diễm vô thức đáp lại Mã Tu Hòa: “Tôi tất nhiên là sẽ bảo vệ cô ấy, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa.”

Mã Tu Hòa nở nụ cười, một nụ cười ôn hòa xen lẫn cả sự trấn an.

Hà Diễm xoay người đuổi theo Cố Thất Hải, lúc này cô lại hỏi Hà Diễm: “Hai người nói gì thế?”

“À, vừa rồi anh có chỗ chưa hiểu lắm nên anh nhờ Mã tiên sinh giải thích lại.”

“VẬY SAO...”

Cho đến khi tiếng bước chân của hai người đã đi xa, chỉ còn lại một mình Mã Tu Hòa ở phòng ăn, anh đóng cửa phòng ăn lại. Trong tiếng mưa rơi nhẹ, anh đứng yên dường như đang cố nghe cái gì đó. Một lát sau, anh ngồi xổm xuống, đưa tay gõ gõ xuống sàn nhà, rồi dùng dao nhỏ khêu một miếng gỗ lát sàn có tiếng kêu lạ lên.

Cho đến khi nhìn thấy vật được giấu trong sàn nhà, ánh mắt anh như bị giữ lại, một lúc sau anh mới thở dài một tiếng.

Án mạng của Dương An Linh cũng không ảnh hưởng lắm đến giấc ngủ của Cố Thất Hải, cô lại có một đêm ngủ ngon lành đến tận sáng.

Mưa vẫn rơi không ngừng mà không hề có dấu hiệu muốn tạnh.

Cố Thất Hải ngái ngủ bước ra khỏi phòng trắng, đi qua phòng màu lục - hiện trường án mạng của Dương An Linh, cô sợ hãi liếc qua một cái rồi mới bước xuống nhà.

Theo phân công của ngày đầu tiên, hôm nay đến lượt Cố Thất Hải và Hà Diễm phụ trách làm bữa sáng. Cố Thất Hải tự thấy mình xuống muộn, đã chuẩn bị sẵn tinh thần giải thích, nhưng đến nhà ăn cô lại không thấy một bóng người nào, không ngờ cô lại là người dậy sớm nhất.

Cố Thất Hải lấy ra một số đồ ăn trong tủ lạnh, Hà Diễm vội vàng bước đến, hai người cùng nhau chuẩn bị bữa sáng, vừa làm vừa bàn về án mạng của Dương An Linh, từ đầu đến cuối vẫn không có manh mối mới nào.

Đợi một lúc lâu, Cố Thất Hải đang sợ mọi người không dám ra khỏi phòng, nhưng sự thật cho thấy lo lắng của cô là thừa thãi, sau một đêm, dường như nỗi sợ của mọi người đối với tên sát nhân bí ẩn trong biệt thự đã giảm bớt, nhưng mà mọi người vẫn không tập trung buôn chuyện với nhau dưới nhà ăn như hôm trước, mọi người đều xuống nhà ăn ăn bữa sáng, sau đó thì im lặng trở về phòng.

Cuối cùng người tự nguyện ở lại nhà ăn vẫn chỉ có ba người Mã Tu Hòa, Hà Diễm và Cố Thất Hải.

Mã Tu Hòa thoạt nhìn có vẻ rất nghiêm túc, đại khái là đang nghĩ về vụ án của Dương An Linh, Cố Thất Hải và Hà Diễm không dám tự tiện đến quấy rầy

anh ấy. Cố Thất Hải yên lặng lấy quyền sở tay ra, đọc lại mấy điểm đáng ngờ trong vụ án Dương An Linh, cho đến khi đột nhiên có một tiếng cười âm trầm vang lên phá vỡ không khí tĩnh lặng ở nhà ăn: “Câu đố thứ hai đã xuất hiện rồi, nếu không nắm chắc thời gian, câu đố thứ ba cũng sẽ xuất hiện rồi đây.”

Cố Thất Hải bị tiếng radio dọa, lúc này Mã Tu Hòa đột nhiên hỏi cô: “Thất Hải, hôm nay em là người dậy sớm nhất đúng không? Vậy em có để ý thấy từ sáng đến giờ có người nào vẫn chưa xuống ăn sáng không?”

Cố Thất Hải nghĩ một chút: “... Nguyễn Thiệu Đông.”

Sau khi có được đáp án, Mã Tu Hòa liền chạy ra khỏi nhà ăn, Cố Thất Hải và Hà Diễm cũng chạy theo anh.

Không phải là...

Đám người Mã Tu Hòa chạy đến tầng hai, những người khác ở trong các phòng sau khi nghe được tiếng radio cũng đi ra ngoài, nhưng chỉ có cánh cửa phòng màu đỏ là vẫn đóng chặt.

Mã Tu Hòa dùng sức đập mạnh vào cửa phòng đỏ, nhưng tất cả vẫn như hôm qua, trong phòng không có ai đáp lại.

“Nguyễn Thiệu Đông.” Mã Tu Hòa gọi lớn. “Mở cửa.”

Nhưng đáp lại anh, lại chỉ là sự im lặng đến đáng sợ.

Mã Tu Hòa không thể đợi thêm được nữa, anh gọi Hà Diễm, hai người cùng nhau phá cửa.

Cảnh tượng này, vừa mới diễn ra hôm qua. Sắc mặt Thượng Dũng liền thay đổi, “Chẳng lẽ...”

Lời nói của Thượng Dũng vừa vang lên, Mã Tu Hòa và Hà Diễm cũng vừa phá được cửa, Mã Tu Hòa bước nhanh vào, anh nhìn vào chiếc giường rộng lớn đặt cạnh cửa sổ đang đóng chặt. Anh đi vào một mình, Nguyễn Thiệu Đông nằm trên giường, nhắm mắt lại, sắc mặt bình thản, giống như người đang ngủ say.

Nhưng mà, con dao trên ngực Nguyễn Thiệu Đông lại khiến cho hấn ta mãi mãi không thể tỉnh lại được.

Mã Tu Hòa nắm chặt tay lại.

Thật sự có người tiếp theo bị sát hại.

Ghi chú:

1. Từ “Thải Hồng” là từ Hán Việt của từ ‘câu vòng’.

Chương 58

Tạo Ra Lối Đi Bí Mật Giả

Mã Tu Hòa và anh chàng cảnh sát Thượng Dũng tiến hành khám tử thi sơ bộ cho Nguyễn Thiệu Đông, cuối cùng tạm thời kết luận được thời gian tử vong của Nguyễn Thiệu Đông là vào khoảng từ 1 đến 2 giờ sáng, trong khoảng thời gian này mọi người đều đang ở trong phòng, tất cả mọi người đều khẳng định bản thân mình ngủ say.

Thượng Dũng đắp chiếc chăn mỏng lên thi thể của Nguyễn Thiệu Đông, hỏi: “Rốt cuộc là hung thủ đã giết chết Nguyễn Thiệu Đông thế nào? Hay hung thủ cũng dùng cách tương tự với Dương An Linh, lấy trộm chìa khóa phòng của anh ta?”

Mã Tu Hòa lắc đầu nói: “Nhìn vào trạng thái tử vong của Nguyễn Thiệu Đông có thể thấy, anh ta bị sát hại trong trạng thái ngủ say. Mà sau khi xảy ra án mạng của Dương An Linh, tôi nghĩ tất cả mọi người sẽ cẩn thận giữ chìa khóa của mình hơn, mà giả sử như chìa khóa của Nguyễn Thiệu Đông bị mất, dù là người gan to đến cỡ nào cũng sẽ không thoải mái ngủ say được đâu.”

Cố Thất Hải vừa nghe suy luận của Mã Tu Hòa, vừa đeo găng tay, lục lọi hành lý của Nguyễn Thiệu Đông. Hành lý của Nguyễn Thiệu Đông rất ít, cũng chỉ có vài bộ quần áo, Cố Thất Hải tìm một lúc cũng không thấy chiếc chìa khóa màu đỏ nào.

“VẬY... Chẳng lẽ Nguyễn Thiệu Đông tự mình mở cửa cho hung thủ vào phòng?”

“Anh ta mở cửa cho hung thủ vào phòng làm gì? Có thấy là anh ta đang ngủ không? Cái chết của Dương An Linh rõ như vậy, mà đêm qua anh cũng thấy, mọi người trong biệt thự ai cũng không tin ai. Trong tình huống như vậy, bình thường sẽ chẳng có ai tự nhiên đi mở cửa cho người khác vào phòng mình, mà Nguyễn Thiệu Đông cũng không phải là ngoại lệ.” Mã Tu Hòa nhìn thi thể Nguyễn Thiệu Đông trên giường, đưa tay vuốt một nếp nhăn trên ga giường, anh nâng gối lên một chút, quả nhiên là có một chiếc chìa khóa màu đỏ nằm dưới gối.

Sự xuất hiện của chiếc chìa khóa khiến cho Cố Thất Hải và Thượng Dũng ngần người, nếu chiếc chìa khóa màu đỏ ở trong này, vậy thì hung thủ đã làm cách nào để lặng lẽ rời khỏi phòng đỏ?

Nhưng trái với hai người, Mã Tu Hòa lại cười lạnh nhạt: “Đừng nói là hai người cho rằng phòng này lại có cái gì đó gọi là ‘lối đi bí mật’ đấy nhé.”

Cố Thất Hải và Thượng Dũng không đáp lại anh được, Mã Tu Hòa đến bên cửa phòng, chỉ vào tay nắm cửa nói: “Thứ nhất, cánh cửa này là tay nắm cửa hình cầu, loại tay nắm cửa có tính chống trộm.”

Mắt Thượng Dũng lóe lên: “Chẳng lẽ hung thủ dùng dây thép nhỏ để mở khóa cửa?”

“Nếu dùng dây thép nhỏ để mở cửa, đóng cửa thì ít nhiều sẽ để lại dấu vết, nhưng nhìn bề ngoài của tay nắm cửa này thì nhìn rất mới, cho nên chắc chắn không phải là dùng cách ấy. Nhưng điều chúng ta phải chú ý ở đây chính là loại tay nắm cửa này khi muốn đóng, mở cửa từ bên ngoài thì phải dùng chìa khóa, nhưng nếu là ở trong phòng, mở cửa chỉ cần vặn tay nắm cửa, còn đóng lại cũng chỉ cần ấn một cái nút là được.”

Mã Tu Hòa không nói nữa, xoay người gõ gõ vào cánh cửa tinh xảo được khắc hoa văn trang trí chia thành từng ô nhỏ một, đến khi anh gõ đến ô hoa văn gần tay nắm cửa, phần hoa văn ấy đột nhiên rơi xuống sàn nhà.

Một cánh cửa gỗ tương chừng như mới tinh lại có một lỗ hổng mà không một ai biết đến.

Mã Tu Hòa nhặt miếng gỗ ấy lên, nửa cười nửa không: “Cách gậy án của hung thủ đây rồi.”

Cô Thất Hải nhìn một loạt động tác của Mã Tu Hòa, nghĩ một chút: “Em hiểu rồi, tối hôm qua nhân lúc mọi người đang ngủ say, hung thủ đã lợi dụng chiếc lỗ này, thò tay vào, mở cửa từ bên trong, vào phòng giết Nguyễn Thiệu Đông. Sau đó khi rời khỏi phòng cũng dùng cách ấy để ấn nút khóa cửa từ bên trong, Cuối cùng ‘hắn’ chỉ cần ấn khối gỗ này trở lại chỗ cũ. Mọi thứ nhìn qua giống như có một ‘lối đi bí mật’, từ mở cửa đến khóa cửa, căn bản không hề cần dùng đến chiếc chìa khóa màu đỏ kia.”

Lời giải thích của Cố Thất Hải hoàn toàn trùng khớp với suy luận của Mã Tu Hòa. Trò lừa đảo nhỏ nhỏ ấy sao có thể gọi là ‘lối đi bí mật’ được?

Thượng Dũng chần chờ hỏi: “Có khi nào ở tất cả các phòng cũng có một cơ quan tương tự như vậy không?”

Nếu thật sự là vậy, chẳng phải trong biệt thự này không có chỗ nào gọi là an toàn sao?

Mã Tu Hòa nhanh chóng nói: “Kiểm tra một chút thì sẽ ra ngay thôi.”

Muốn kiểm tra các phòng khác trong biệt thự, nhất định phải có được chìa khóa của phòng đó, ba người đi xuống lầu, vào nhà ăn. Sau án mạng của Dương An Linh, lần thứ hai mọi người cùng nhau tụ tập lại ở một chỗ lại là vì một vụ án mạng kinh hoàng khác. Mã Tu Hòa nói với mọi người suy luận về cái chết của Nguyễn Thiệu Đông, tất nhiên cũng nói đến chiếc lỗ nhỏ ở cánh cửa phòng màu đỏ, quả nhiên không khí trong phòng liền trở nên xôn xao. Mã Tu Hòa bình tĩnh kết thúc lại phần suy luận của mình, sau đó dưới sự phối hợp của mọi người, lấy được các chìa khóa, đến từng phòng một để kiểm tra thật kỹ càng, cuối cùng xác nhận được, ngoài phòng màu đỏ mà Nguyễn Thiệu Đông từng ở, các phòng khác không có loại cơ quan tương tự nào như vậy cả.

Dù thế nào đi chăng nữa, tin ấy cũng an ủi mọi người được một phần nào.

“Vây, bây giờ chẳng phải hung thủ đang... giết người một cách ngẫu nhiên sao?” Khúc Thi Thi bình tĩnh phân tích, “Thật ra người mà hung thủ muốn lấy mạng không nhất định là Nguyễn Thiệu Đông, mà là người ở phòng đỏ, hung thủ biết cách để không dùng chìa khóa mà vẫn có thể vào được phòng đỏ, nên là chỉ cần ai đó bất kì vào ở trong phòng đó, tất nhiên sẽ trở thành mục tiêu của hung thủ, mà Nguyễn Thiệu Đông cũng chỉ là người xui xẻo chọn đúng vào phòng đấy để ở mà thôi.”

Lời nói của Khúc Thi Thi cũng có một phần có lý, những người khác cũng đồng ý với lời suy luận này. Nhưng Cố Thất Hải vẫn cảm thấy lời suy luận này có điều gì đó chưa chặt chẽ, cô nhìn trộm phản ứng của Mã Tu Hòa, anh vẫn như cũ, không hề lên tiếng phản bác lại Khúc Thi Thi, nói cách khác, phương hướng suy luận của Khúc Thi Thi là đúng.

Hà Diễm hỏi: “Về việc chia phòng, tôi là người cuối cùng đến đây nên không rõ lắm, rốt cuộc là lúc đầu mọi người chia phòng thế nào vậy?”

“Ai tới trước thì được chọn phòng.” Tào Tân Lỗi nói: “Hôm trước tôi là người đầu tiên tới đây, vì không nhận được lời chỉ thị nào từ ban tổ chức, nên tôi đã dựa theo sở thích của mình để chọn phòng, những người đến sau cũng thế.”

Mã Tu Hòa hỏi Tào Tân Lỗi: “Anh còn nhớ rõ thứ tự đến của mọi người không?”

“Nhớ rõ, vì những người đến sau đều là do tôi đón.”

Lúc này Lôi Xương bực bội gãi đầu: “Giờ nên làm gì tiếp đây? Chẳng lẽ không có cách nào để bắt được tên giết người dã man kia sao?”

“Cách bắt không phải là không có, mà dù không bắt được hung thủ, ít ra cũng có thể bảo vệ được mọi người một cách an toàn nhất.” Mã Tu Hòa nghiêm túc nhìn xung quanh. “Không thể xuất hiện thêm người chết được nữa, tôi một lần nữa khẩn cầu các vị, trước khi tìm ra được phương pháp rời khỏi tòa biệt thự này, hy vọng mọi người có thể cùng nhau hành động, dưới ánh mắt của nhiều người, kế hoạch giết người của hung thủ tất nhiên là sẽ khó thực hiện hơn rất nhiều.”

Lời đề nghị của Mã Tu Hòa khiến cho mọi người không hện mà cùng im lặng, Cố Thất Hải nhìn thấy được, hai vụ án mạng liên tiếp này đã khiến cho bọn họ trở nên dao động, ngay cả người ít nói, bình tĩnh nhất là Trương Nhân Quân cũng bắt đầu nhíu mày suy xét, nhưng mọi người lại không ai đồng ý lên tiếng trước. Cố Thất Hải không muốn cách này lại một lần nữa bị bỏ sang một bên, cô đứng ở giữa mọi người, cúi đầu thật sâu xuống: “Các vị, làm ơn.”

Mã Tu Hòa nhìn thấy bóng dáng của Cố Thất Hải, trong lòng cũng được trấn an một phần nào. Anh hiểu rõ hơn ai hết rằng không phải Cố Thất Hải đang cố ý hạ thấp mình, mà là cô ấy đã cảm nhận được rõ ràng đối với những chuyện trước mắt, sinh mệnh của mỗi người ở đây đều đang như ngàn cân treo sợi tóc.

Quả nhiên cô luôn tiến bộ nhanh hơn dự đoán của anh.

Hà Diễm cũng đi ra, nói: “Tôi cũng cảm thấy lời Mã tiên sinh nói là đúng, xét theo góc độ của hung thủ mà nói, trước mắt nhiều người rất khó để ra tay, nếu ‘hắn’ thật sự ra tay, đó cũng là cơ hội lớn nhất để cho chúng ta bắt ‘hắn’, dù là vì ích kỉ đi chăng nữa, chúng ta hãy bỏ đi những bản khoản nhỏ nhặt mà chọn cách bảo vệ mình tốt nhất.”

Khiến cho người khác cảm thấy bất ngờ nhất chính là, Thượng Dũng cũng lên tiếng phụ họa: “Mặc dù tôi rất tự tin là bản thân có đủ năng lực để tự bảo vệ tốt chính mình, nhưng sau khi cân nhắc các tình huống có thể xảy ra, tôi cũng thấy cách Mã Tu Hòa đề nghị chính là cách bảo vệ bản thân tốt nhất rồi.”

Có cảnh sát Thượng Dũng gia nhập, Tào Tân Lỗi, Tần Châu, Lôi Xương, Từ Lập, Trương Nhân Quân cũng lục tục đồng ý đề nghị của Mã Tu Hòa, cuối cùng người vốn kiên trì phản đối là Khúc Thi Thi cũng miễn cưỡng đồng ý.

Để cùng chống lại tên sát nhân, mười thí sinh còn lại ở biệt thự đều đồng ý buổi tối sẽ tụ tập lại ở nhà ăn, dù là hoạt động gì đi chăng nữa cũng phải có hai người trở lên cùng làm.

Hung thủ có còn ra tay nữa hay không?

Mọi người vẫn thăm hỏi vấn đề này, chỗ nào cũng đề phòng, giống như chỉ cần một giây nói lỏng thôi, cũng có thể tạo nên mối nguy hiểm không tưởng.

Dù sao ai cũng không hy vọng bản thân sẽ trở thành nạn nhân tiếp theo.

Chương 59

Tình Nghi

Đến 12 giờ đêm, lại sang một ngày mới, tất cả mọi chuyện đều bình yên vô sự, nhưng cơn buồn ngủ lại bắt đầu gặm nhấm lý trí của mọi người.

Tào Tân Lỗi cẩn thận vào bếp pha cà phê cho mọi người, Cố Thất Hải đang cầm một chiếc cốc ấm, dù mí mắt sắp sụp xuống, cô vẫn không dám ngủ quên. Cô lấy quyển sổ ở trong túi ra, cẩn thận đọc lại phần ghi chép mấy ngày qua về vụ án, nhưng vẫn không thấy được manh mối mới nào.

Mã Tu Hòa nhận cà phê xong, liền mượn cơ ngơi xuống chỗ cạnh Cố Thất Hải, trong tình thế hỗn loạn như lúc này, những người khác cũng chẳng còn tâm trí để chú ý quan hệ giữa hai người nữa. Cố Thất Hải thấy Mã Tu Hòa cầm một tờ giấy trắng, liền hỏi anh: “Đây là gì?”

“Trình tự các thí sinh đến biệt thự, anh nhờ Tào Tân Lỗi viết ra.”

Cố Thất Hải cúi đầu nhìn, bên cạnh thứ tự đến nơi của các thí sinh, còn có ghi cả thời gian cụ thể.

Tào Tân Lỗi, 16:00

Dương An Linh, 16:15

Từ Lập, 16:15

Khúc Thi Thi, 16:21

Lôi Xương, 16:30

Tương Nhân Quân, 16:46

Tần Châu, 17:05

Nguyễn Thiệu Đông, 17:11

Thượng Dũng, 17:32

Mã Tu Hòa, 17:40

Cố Thất Hải, 17:45

Hà Diễm, 19:17

Cố Thất Hải hỏi: “Phần ghi chép về thời gian này có ích đối với việc phá án hay sao?”

Mã Tu Hòa hỏi lại cô: “Em nghĩ thử xem, nếu chúng ta đến biệt thự sớm hơn Nguyễn Thiệu Đông, chọn phòng đồ trước anh ta, vậy thì chẳng phải đêm qua mục tiêu sẽ trở thành là một trong hai chúng ta sao?”

Cố Thất Hải lắc đầu, bảo sao cô cảm thấy lời suy luận “giết ai cũng như vậy cả” của Khúc Thi Thi có vấn đề, thì ra nguyên nhân là ở đây, mà cô lại quen không đặt bản thân vào hoàn cảnh của người khác để nghĩ đến chuyện này.

“Dựa vào cách gây án, có thể thấy hung thủ không giết người một cách mù quáng, mà toàn bộ đều dựa theo kế hoạch cụ thể.”

“Vậy thì, nếu Nguyễn Thiệu Đông không ở phòng đồ đi chẳng nữa, hung thủ vẫn sẽ tìm cách khác để giết anh ta?”

“Trước mắt đó chỉ là suy nghĩ của anh, nhưng anh lại nghiêng về trường hợp Nguyễn Thiệu Đông đến ở phòng đồ không phải vì ngẫu nhiên, khi chia phòng, chắc chắn hung thủ đã động tay động chân gì nó mới có thể khiến cho con mồi đi vào cái bẫy của ‘hắn’.” Mã Tu Hòa tạm dừng một chút, “Đúng rồi, Thất Hải, lúc trước anh nhờ em giúp anh tìm hiểu chuyện về Lô Thái Hồng, giờ thế nào rồi?”

Cố Thất Hải nhìn bốn phía, xác nhận chắc chắn không có ai đang nghe lén hai người nói chuyện xong cô mới nói nhỏ: “Vừa rồi khi giúp Tào Tân Lỗi đưa cà phê cho mọi người, em thấy Khúc Thi Thi và Từ Lập lén nói chuyện với nhau, nên mới trốn sau tủ bát, hình như Khúc Thi Thi đang cảnh cáo Từ Lập, ‘tuyệt đối không phải là âm hồn của Lô Thái Hồng tác oai tác quái, cậu cũng đừng kích động nữa, nếu chẳng may để lộ ra chuyện năm đó, thì tất cả chúng ta

đều chết chắc rồi.’ Khúc Thi Thi nói là ‘âm hồn’ vậy chẳng phải có nghĩa là người tên Lô Thái Hồng này... đã chết rồi sao?’

Mã Tu Hòa nghe, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, “Thế này, Lô Thái Hồng thực sự đã chết, hơn nữa nhìn vào biểu hiện của Từ Lập, ngoài sợ hãi và bất an thì có cả chột dạ nữa. Vì sao Từ Lập lại liên tưởng cái chết của Dương An Linh đến Lô Thái Hồng? Vì sao Từ Lập lại chột dạ? Vì cái chết của Lô Thái Hồng có liên quan đến cậu ta và Dương An Linh? Mà Khúc Thi Thi ‘mới quen’ sao lại biết chuyện Lô Thái Hồng? Ngoài Khúc Thi Thi ra, có còn thí sinh nào khác biết chuyện này hay không? Mà tên của biệt thư này - ‘biệt thự cầu vòng’ có liên quan gì đến Lô Thái Hồng hay không? Xâu chuỗi được những vấn đề này lại cùng vào một chỗ, đáp án thực sự sẽ không còn xa.”

Cố Thất Hải cố gắng đuổi theo suy nghĩ của Mã Tu Hòa, nhưng đại não của cô giống như một miếng đậu phụ, không nghĩ được ra cái gì, cô cố gắng hết sức để giữ tinh táo, dùng bút viết tất cả các suy luận của anh ra giấy.

Mã Tu Hòa thấy vẻ mặt buồn ngủ của cô, chủ động cầm lấy quyển sổ trên bàn, “Em không chịu đựng được nữa thì nghỉ một chút đi, chỗ này có anh là được rồi, các bước suy luận để anh viết ra giúp em.”

Cô thật sự rất mệt, nhưng chẳng phải anh cũng mệt không kém sao? Dù là làm, là nói, hay là suy luận, anh đều làm nhiều hơn cô, nhưng lại còn phải phân tâm chiếu cố cô nữa, cô thật sự không muốn trở thành gánh nặng của anh. Cố Thất Hải bướng bỉnh lấy lại quyển sổ, nhưng lại không nhìn được mà ngáp một cái.

Mã Tu Hòa mỉm cười, lén nắm lấy tay cô dưới gầm bàn, “Nếu bây giờ em mệt mỏi mà ngã xuống, vậy thì đến khi anh không kiên trì được nữa, anh còn có thể dựa vào ai được nữa? Nghe lời anh, bây giờ em cần nghỉ ngơi.”

Cuối cùng Cố Thất Hải cũng bị anh thuyết phục, cô yên lòng giao hết mọi chuyện cho Mã Tu Hòa, sau đó ghé người vào bàn, chỉ một lúc sau cô liền ngủ say.

Cố Thất Hải ngủ rất say, say đến mức không nghe được bất kì âm thanh nào xung quanh mình, thậm chí cô còn mơ thấy một giấc mơ.

Trong mơ, cô thấy Mã Tu Hòa, anh cầm một con dao đầy máu, đâm về phía cô, trên mặt là nụ cười hung ác mà cô chưa từng thấy bao giờ, cô muốn tránh người đi, nhưng lại không thể nhấc nổi chân.

Đột nhiên, Hà Diễm chạy từ đâu đó ra, che cho cô một dao, bị chặt rơi cả một cánh tay phải...

Cô giật mình tỉnh dậy.

Trong phòng khách yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở đều đều, nhìn qua một lượt, tất cả mọi người đều gục xuống bàn, có vẻ như đã ngủ hết. Cố Thất Hải nhanh

chóng tìm Hà Diễm, thấy tay phải của cậu rất bình thường, cô liền thở phào nhẹ nhõm.

Cô Thất Hải không hiểu được tại sao mình đột nhiên lại mơ thấy một giấc mơ vô lý như vậy, có lẽ những án mạng mấy ngày qua đã khắc quá sâu trong tâm trí cô rồi.

Cô Thất Hải bị giấc mơ này dọa toát hết mồ hôi lạnh, toàn thân đều là mồ hôi dính dính, cô định đến nhà vệ sinh rửa mặt, sửa sang lại một chút, nhưng sau khi cô đứng lên, một nỗi lo lắng khác lại lướt qua đầu cô.

Mã Tu Hòa không ở đây.

Cô Thất Hải nhìn quanh nhà ăn, chỗ ngồi vốn là của Mã Tu Hòa bên cạnh cô lại trống không, cô lo lắng đi vòng quanh tầng một tìm lại một lượt, nhưng vẫn không thấy anh đâu.

Tiếng động của Cô Thất Hải đánh thức cả những người trong nhà ăn, mọi người đều ngái ngủ nhìn cô, chỉ có Hà Diễm để ý đến sắc mặt kích động của cô, “Thất Hải, sao thế?”

“Không thấy Mã Tu Hòa...”

Hà Diễm giật mình, vài giây sau lại nghe thấy tiếng nói rất nhỏ của Tương Nhân Quân: “Lôi Xương cũng không thấy đâu.”

Khúc Thi Thi ngồi cạnh cửa sổ vén rèm cửa lên, “Bên ngoài biệt thự không có dấu chân, nói cách khác là Mã Tu Hòa và Lôi Xương không hề rời khỏi biệt thự.”

Nếu Mã Tu Hòa và Lôi Xương không rời khỏi biệt thự, vậy thì bọn họ chỉ có thể ở tầng hai.

Cô Thất Hải chạy lên tầng hai đầu tiên, cô thăm nhủ mình, Mã Tu Hòa lợi hại như vậy, chắc chắn sẽ không có chuyện gì. Nhưng khi cô đến tầng hai, mười hai căn phòng đều đóng chặt, tất cả các chìa khóa đều trong tay chủ phòng, cô phải tìm anh và Lôi Xương trong phòng nào đây?

Cô Thất Hải sốt ruột, đang định gõ cửa từng phòng, thì đột nhiên có tiếng mở khóa, có phòng được mở cửa, là cánh cửa màu tím.

Đó là phòng tím mà Lôi Xương ở.

Cô Thất Hải vừa nhìn lên liền giật mình.

Chốc lát sau, những thí sinh khác cũng chạy đến nơi, bọn họ nhìn về phía phòng tím liền không hện mà đều dừng chân lại.

Mã Tu Hòa vốn đang mắt tích chậm rãi bước ra khỏi phòng tím, quần áo và khuôn mặt anh đều dính máu, mà càng dọa người hơn, chính là con dao đầy máu anh cầm trên tay, trong không gian tĩnh lặng đến đáng sợ, tiếng dao rơi xuống đất “Keng...” vang vọng đến ghê người...

Đúng lúc ấy, chiếc radio công bằng luôn mang đến tin dữ vang lên... “Câu đố thứ ba xuất hiện rồi đấy, ha ha, đến bây giờ mấy người vẫn chưa thấy hung thủ sao? Nếu còn không bắt lấy ‘hắn’, thì người tiếp theo sẽ là các người đó...”

Giọng nói cực kì châm chọc.

Trong tiếng cười chói tai ấy, Mã Tu Hòa vô cảm nhìn quanh mọi người một lượt, cái nhìn ấy khiến cho tất cả mọi người sợ hãi mà lùi lại vài bước.

Nhưng Cố Thất Hải không lùi lại giống mọi người, cô nhẹ nhàng bước đến, nhìn thoáng qua Mã Tu Hòa, cuối cùng bước đến cửa phòng tím, thăm trạng trong phòng khiến cô sợ đến mức phải hít sâu một hơi.

Lôi Xương cũng đang mắt tích đang nằm trong vũng máu, trên người có rất nhiều vết thương lớn nhỏ, nhìn qua liền có thể biết là đã tắt thở. Mà trong lòng bàn tay của anh ta, có một chiếc chìa khóa màu tím.

Sau khi xảy ra án mạng của Nguyễn Thiệu Đông, dưới sự chứng kiến của mọi người, tất cả các phòng trong biệt thự đều được Mã Tu Hòa kiểm tra kĩ càng, ngoại trừ phòng đỏ, thì không có phòng nào là có cơ quan nữa. Thế mà, trước khi Mã Tu Hòa mở cửa, phòng tím kia cũng ở trong trạng thái phòng kín, người có thể giết Lôi Xương trong trạng thái như thế...

Dù Cố Thất Hải không muốn tin, nhưng đáp án chỉ có một.

Cố Thất Hải quay đầu lại nhìn Mã Tu Hòa, người luôn bên cạnh chỉ bảo cô, truyền hết kiến thức suy luận cho cô, lúc này lại không tự mình nói đáp án cho cô giống như trước.

Chương 60

Lời Âm Chỉ

Phản ứng khác lạ của Cố Thất Hải càng khiến cho những người khác trên hành lang cảm thấy sợ hãi. Hà Diễm là người tiếp theo bước đến căn phòng tím, cậu đứng cạnh Cố Thất Hải, khi tận mắt nhìn thấy thăm trạng của Lôi Xương, sắc mặt cậu cũng liền trở nên tái nhợt.

Thượng Dũng lớn tiếng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“... Lôi Xương chết rồi.”

Lời này vang lên, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Mã Tu Hòa, Thượng Dũng nhanh chóng chạy đến, trước khi mọi người kịp phản ứng, anh ta đã khóa người Mã Tu Hòa trên mặt đất.

“Thì ra mày chính là hung thủ!” Thượng Dũng quát lớn.

Mã Tu Hòa vốn im lặng, lúc này mới có phản ứng, dù anh bị Thượng Dũng đè lên người, thái độ anh vẫn thong dong như cũ, “Đến giờ mới phát hiện ra, mấy người cũng quá là đàn độn.”

“Sao lại giết bọn họ?”

“Không vì sao cả, chẳng qua tôi vẫn luôn muốn thử cảm giác giết người nó như thế nào, nên mới ra tay.” Anh đưa mắt nhìn những người đang lúng túng đứng phía trước. “Chẳng phải mấy người cũng thế sao?”

Mọi người lại sửng sốt.

“Tao tuyệt đối sẽ không tha cho mày.” Thượng Dũng vừa nói vừa nâng gối húc mạnh vào lưng Mã Tu Hòa.

Động tác của Thượng Dũng rất mạnh, mặc dù Mã Tu Hòa cố gắng không phát ra tiếng rên, nhưng trên trán anh đã bắt đầu rỉ ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Cô Thất Hải quát lớn: “Dừng tay.”

“Dừng tay? Đây chính là tên hung thủ giết người, đã có ba mạng người chết trên tay hắn rồi, đây là sự trừng phạt dành cho hắn ta.”

“Chuyện này không phải là chuyện anh có thể tự ý quyết định, Thượng tiên sinh, anh đừng quên, anh là một cảnh sát, nếu anh còn tiếp tục lạm dụng hình phạt riêng, tôi tuyệt đối sẽ không để yên cho anh.” Giọng Cô Thất Hải đê nặng xuống, “Chờ khi rời khỏi được ngọn núi này, anh ta cũng sẽ có hình phạt thích đáng hơn.”

Động tác của Thượng Dũng dừng lại tại chỗ, anh hung hăng trừng mắt với Cô Thất Hải, nhưng cuối cùng vẫn dừng tay.

Tâm trạng Cô Thất Hải rất hỗn loạn, nhưng cô vẫn cố kiềm chế. Cô ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy của Mã Tu Hòa, “Anh nói thật đi, Dương An Linh, Nguyễn Thiệu Đông và Lôi Xương thực sự đều là do anh giết?”

Mã Tu Hòa cười bí hiểm: “Nếu không thì cô cho rằng đó là ai?”

Cô Thất Hải nói: “Lý do giết người của anh quá ngây thơ.”

“Ngây thơ? Dù sao tôi đã cảm nhận được niềm vui và sự thỏa mãn qua trò chơi giết người này rồi, đối với tôi mà nói, trên thế giới này không có gì là quan trọng hơn chính bản thân mình.”

Mã Tu Hòa để ý đến thay đổi trên mặt của Cô Thất Hải, anh giả bộ giả giụa, quả nhiên Thượng Dũng ở phía sau liền dùng sức, ấn mạnh đầu anh xuống đất. Mặt Mã Tu Hòa dán vào sàn nhà lạnh lẽo, nhưng ngay cả khi chặt vật như vậy, anh vẫn bật cười một lần nữa.

Dù Mã Tu Hòa lúc này tay không tác sát, không thể động đậy, nhưng những người khác vẫn cảm thấy sợ hãi anh.

Tần Châu lo lắng nói: “Vậy, bây giờ chúng ta nên làm gì đây? Tạm thời lúc này chúng ta không thể rời khỏi biệt thự, nhưng nếu để mặc hắn ở cùng chỗ với chúng ta, người gặp nguy sẽ chính là chúng ta.”

Không ai lên tiếng đáp lại.

Mãi một lúc sau, có một giọng nói âm trầm vang lên: “Giết đi...”

Mà người vừa lên tiếng lại là Trương Nhân Quân, nhìn qua anh ta có vẻ rất vô tình, không có tinh thần đoàn kết, giờ phút này anh ta đang nhìn chăm chăm vào Mã Tu Hòa, trong mắt còn có mang theo một loại say mê đến bệnh hoạn.

Cô Thất Hải theo bản năng bước đến che trước mặt Mã Tu Hòa, không ngờ Tào Tân Lỗi đã bước đến, đánh gãy ý niệm điên cuồng ấy của Trương Nhân Quân: “Đủ rồi! Đừng ăn nói mấy câu điên rồ ấy nữa.”

Trương Nhân Quân nhìn Mã Tu Hòa rồi nhìn những người khác vài lần, rồi lại im lặng như trước.

Nhưng lời nói của Trương Nhân Quân đã nhắc nhở Cố Thất Hải, những người ở tòa biệt thự này, không chắc đã đều là những người lương thiện đáng tin, một khi đã chọc giận bọn họ, họ có thể thật sự không phân biệt tốt xấu mà làm ra những chuyện không thể lường trước được.

May mắn lúc này có Hà Diễm bình tĩnh lên tiếng: “Không thì vậy đi, dưới lầu một có một phòng kho bỏ trống, chúng ta tạm thời nhốt Mã tiên sinh vào đó, chờ... tìm được cách rời khỏi biệt thự này rồi tính tiếp.”

“Tôi đồng ý.” Cố Thất Hải nói nhanh, “Chúng ta không phải là cảnh sát, không có quyền tự ý xử lý anh ta được, mà dù có là cảnh sát đi chăng nữa, cũng phải giữ vững thái độ công bằng đối với phạm nhân.” Cố Thất Hải cố ý nhìn liếc qua Thượng Dũng một cái.

Thượng Dũng ghen hợm, Cố Thất Hải nói vậy, anh ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

Những người khác vẫn còn đang do dự, mà Cố Thất Hải vì để giữ tính mạng cho Mã Tu Hòa liền không đợi mọi người đồng ý, liền để Thượng Dũng miễn cưỡng dẫn Mã Tu Hòa vào phòng kho dưới tầng 1.

Sau khi nhốt Mã Tu Hòa ở phòng kho xong, chìa khóa phòng do Thượng Dũng giữ, mà thấy những người khác vẫn còn lo lắng, Thượng Dũng lại lấy mấy tấm gỗ, đóng đinh vào cửa phòng, nếu có người muốn giúp Mã Tu Hòa trốn ra ngoài, nhất định sẽ phát ra tiếng động không nhỏ.

Vì Cố Thất Hải là người quen của Mã Tu Hòa, nên giờ cô cũng đánh mất sự tin nhiệm từ những người khác.

Những vụ án mạng liên tiếp cuối cùng cũng đã tạm chấm dứt, những người khác cũng thả lỏng tinh thần, mệt mỏi trở về phòng của mình.

Nhưng sau khi Mã Tu Hòa bị nhốt lại, Cố Thất Hải vẫn đứng trước phòng kho. Dù cô ở bên ngoài gọi bao nhiêu câu, thì cửa phòng kho cũng ngăn lời của cô lại, cô không thể nói chuyện với Mã Tu Hòa được.

Mất đi anh, đồng nghĩa với việc cô liền trở nên bất lực.

Hà Diễm không biết đã đến đằng sau cô từ khi nào, cậu phủ lên người cô một chiếc áo khoác mỏng.

Cô Thất Hải không quay đầu lại, cô biết người đến là Hà Diễm, cô nhẹ giọng hỏi cậu: “Anh cũng cảm thấy Mã Tu Hòa là hung thủ của hàng loạt các vụ án này hay sao?”

Hà Diễm thật lòng trả lời: “Mã tiên sinh mà anh biết, là một người lý lẽ sắc bén, là một chính nhân quân tử ghét điều ác như kẻ thù, chắc chắn sẽ không ra tay giết người.”

“Đúng vậy, cho dù cho anh ấy ngàn vạn lý do đi chăng nữa, anh ấy cũng tuyệt đối sẽ không ra tay. Mà nếu anh ấy có thật sự giết người, cũng sẽ không dùng cách làm đầy sơ hở ấy.” Cố Thất Hải nói, “Chỉ vì anh ấy chính là Mã Tu Hòa.”

Cô hiểu rất rõ con người Mã Tu Hòa, cô từng thấy cách Mã Tu Hòa bắt tội phạm, so với động tác vừa rồi của Thượng Dũng còn mạnh mẽ hơn, lấy đầu óc của anh, thân thủ của anh, sao có thể bị khuất phục dễ dàng đến như vậy. Cách giải thích duy nhất chính là anh tự chui đầu vào lưới.

Hơn nữa...

“Lúc trước khi lật lại vụ án của gia đình em, anh ấy cũng từng hứa với em, dù sau này xảy ra chuyện gì, trong lòng anh ấy, không có gì quan trọng hơn em, dù là anh ấy đi chăng nữa. Nhưng vừa rồi anh ấy lại nói những lời trái lại hoàn toàn, anh ấy đang nhắc nhở em hung thủ còn là một người khác nữa.”

Hà Diễm hỏi tiếp: “Vậy tại sao anh ấy còn tự nhận mình là hung thủ?”

Cố Thất Hải im lặng, trong lòng cô đã có đáp án của riêng mình.

X.

Nhất định là X đã dùng điều gì đó để uy hiếp Mã Tu Hòa, bắt anh trở thành con dê thế tội.

Cố Thất Hải nắm chặt tay, ánh mắt dần trở nên kiên định.

Cô sao có thể để cho Mã Tu Hòa chịu nhục vô ích, càng đừng nói đến chuyện để yên cho X thực hiện được gian kế. Lần này, đến lượt cô đi điều tra chân tướng, cô tự mình bảo vệ người yêu của bản thân.

Thật ra chỉ cần tỉnh táo hơn một chút, thì sẽ thấy trong suốt ba ngày qua, có rất nhiều manh mối có thể khai thác được, nhưng những manh mối ấy rất lộn

xộn, Cố Thất Hải vẫn chưa tìm được chính xác chỗ mà mình cần phải bắt tay vào.

Hà Diễm bước từ bếp ra, trên tay còn cầm một ấm cà phê nóng, để trước mặt Cố Thất Hải.

Cố Thất Hải ngẩng đầu, cười với anh. “Cảm ơn, sao anh vẫn chưa đi ngủ?”

“Anh ở lại đây với em, dù anh không thể suy luận, nhưng nếu có thể giúp gì được thì em cứ việc sai bảo.”

“Thật ra, em cũng không lành nghề, nhưng mà Mã Tu Hòa đã dạy em nhiều như vậy, em nghĩ nhất định chúng sẽ có tác dụng. Đúng rồi, em vẫn luôn ghi chép lại những suy luận của Mã Tu Hòa, nhưng sau đó lại cảm thấy rất buồn ngủ, liền đưa quyền sở cho...”

Hà Diễm vừa nghe Cố Thất Hải nói chuyện, vừa bung chén cà phê lên, Cố Thất Hải đột nhiên như vừa tỉnh mộng, quát: “Đừng uống!”

Hà Diễm bị cô dọa, tay khẽ run lên một chút, cà phê vừa đưa gần đến miệng, liền rơi vài giọt xuống bàn.

Hà Diễm hoảng hốt hỏi: “Không phải là cà phê có độc đấy chứ?”

“Không phải là độc, mà là thuốc ngủ.”

“Thuốc ngủ? Nhưng hai chén cà phê này đều là do anh tự mình pha, ý em nói là cà phê chúng ta uống trước khi Lôi Xương chết sao?” Hà Diễm nhớ lại. “Anh nhớ rõ cà phê lúc ấy do Tào Tân Lỗi pha, em nghi ngờ Tào Tân Lỗi?”

“Hung thủ chắc chắn sẽ không dùng cách rõ ràng như vậy để bỏ thuốc, nếu không sẽ lập tức dẫn sự hoài nghi lên người mình.” Cố Thất Hải cầm hai chén cà phê mang vào trong phòng bếp, đổ vào bồn rửa bát. “Em nghĩ thuốc ngủ không phải hạ ở trong cà phê, mà là nước để pha cà phê đã sớm bị cho thuốc ngủ.”

Hà Diễm nhìn theo tầm mắt của Cố Thất Hải, trên bàn bếp để hơn mười chai nước khoáng chưa mở, Cố Thất Hải nhẹ nhàng sờ phần nắp chai một chút, nhìn cái chai dường như chưa được mở bao giờ, ở rìa nắp có một khe hở rất nhỏ.

“Ban ngày uể oải, trời vừa tối đã ngáp liên tục, những biểu hiện này là ảnh hưởng do sử dụng thuốc ngủ tạo thành, mấy ngày nay người có biểu hiện này không chỉ có một người cụ thể, mà là tất cả mọi người trong biệt thự. Đồ ăn thức uống của mọi người đều đến từ nguyên liệu và nước có trong phòng ăn, bất kì ai, bất kì lúc nào cũng có thể ra tay cho thuốc ngủ vào đó. Về phần cách hạ thuốc, có lẽ cũng là lợi dụng vào chiếc khe nhỏ này, có lẽ là nghiền thuốc ngủ thành bột nhỏ rồi bỏ vào. Dù thế nào đi chăng nữa, chỗ nước này không thể uống được rồi.”

Hà Diễm nhìn Cố Thất Hải một cách bất đắc dĩ, “Dùng khe nhỏ như vậy để hạ thuốc ngủ, chẳng trách tại sao mỗi lần mở nước khoáng chúng ta đều không phát hiện ra.”

Cô Thất Hải nửa cười nửa không: “Làm gì có ai nghĩ việc đầu tiên hung thủ làm sẽ là hạ thuốc ngủ vào tất cả các chai nước khoáng đâu? Em vẫn thấy rất kì lạ, sao mỗi lần hung thủ gây án đều thuận lợi như vậy, thì ra chúng ta đã sớm bị ‘hấn’ nuôi thành một đám sâu ngủ rồi. Haiz, quả nhiên là một tên tội phạm khó đối phó.”